

בית משפט השלום בקריות

ת"א 47032-04-14 סטרוגנו נ' פלד

תיק חיצוני:

בפני כב' השופט נאסר ג'השאן

שלומית סטרוגנו

תובעת

נגד

מירב פלד

נתבעת

פסק דין

- 1
- 2 1. ניצבת לפניי שאלה נוספת אותה מציג עידן הרשתות החברתיות לעולם המשפט. האם
- 3 דברים שנכתבו בשיחה פרטית ברשת "הפייסבוק" ע"י עורכת דין – הנתבעת על חברתה
- 4 למקצוע – התובעת, דברים הפוגעים לכאורה בשמה הטוב של התובעת, הן כעורכת דין והן
- 5 כאדם, ראויים לבוא בשערי בית המשפט, או שמא, עם שינוי העיתים, ראוי שהתבטאויות
- 6 וירטואליות אלה יקבלו יחס שונה וייהנו מהגנות האמורות בחוק איסור לשון הרע
- 7 התשכ"ה- 1965 (להלן: "החוק") או מהגנת "זוטי דברים".
- 8
- 9 2. בתביעה שלפניי עותרת התובעת לפצותה בסך 200,000 ₪ - פיצוי ללא הוכחת נזק בגין
- 10 "לשון הרע" שהוציאה הנתבעת על התובעת.
- 11
- 12 3. התובעת והנתבעת – שתיהן עורכות דין העוסקות בתחום דיני המשפחה, אשר בעבר ייצגו
- 13 בבית המשפט לענייני משפחה שני בעלי דין (בני זוג מסוכסכים). אין חולקין, כי ההליך
- 14 שניהלו התובעת והנתבעת בבית המשפט לענייני משפחה, לא התנהל על מי מנוחות, ובין
- 15 השתיים היו חילופי דברים שהותירו ביניהן "משקעים".
- 16
- 17 4. מרבית העובדות הנוגעות לפרסום, לרבות תוכן הפרסום, אינן שנויות במחלוקת. אין חולק,
- 18 כי ביום 28.3.2014 ניהלה הנתבעת שיחה פרטית באמצעות ה-Inbox (תיבת הודעות
- 19 פרטיות) בפייסבוק עם אחר- גיל נחושתן (להלן: "נחושתן") - מכר משותף של שתי בעלות
- 20 הדין. אין חולק כי באותם ימים שכר נחושתן את שירותיה של התובעת ע"מ לייצגו בערעור
- 21 לבית המשפט המחוזי שעל פרטיו לא נעמוד כאן. אין חולק כי בשיחה זו שהתנהלה במסגרת
- 22 מערכת ההודעות הפרטיות, נאמרו דברים בגנותה של התובעת, המגיעים כדי "לשון הרע"
- 23 (ראו הסכמת הצדדים בפרוטוקול הדיון מיום 11.1.2015). המחלוקת בתיק זה היא - האם

בית משפט השלום בקריות

ת"א 47032-04-14 סטרוגנו נ' פלד

תיק חיצוני:

1 ראוי להכיר בפרסום כלשון הרע, או שמא מדובר ב-"זוטי דברים", או שהפרסום חוסה
2 בצילן של ההגנות האמורות בחוק.

3
4 5. עפ"י כתב התביעה, ביום 29.3.2014 למחרת יום הפרסום הובא לידיעת התובעת ע"י
5 נחושתי, כי הנתבעת הוציאה דיבתה רעה. עפ"י כתב התביעה הפרסום המהווה "לשון הרע"
6 התבטא באמירות שלהלן (ציטוט מן הנטען בסעיף 8 לכתב התביעה):
7

8 "פשוט בדיחה...אני מייצג לקוח נגד סטרוגנו שהגיבה לך על התמונה בנושא
9 חזקת הגיל הרך ומה שהיא כתבה, זה בדיוק מה שהיא עושה... אין בושה
10 לאנשים"... היא מאלה שעשו התמחות על תיק הגירושין של עצמן ומשחזרות את
11 כל העוולות שעשו לגרוש שלהן בכל התיקים... הרמה הנמוכה ביותר שפגשתי
12 לאחרונה" "סתומה בלחץ" מסכנה...אפילו עברית היא לא יודעת, בכל דיון יוצאת
13 או בוכה או עצבנית רצה לסיגריה חחה... נחשבת? מי מכיר אותה"
14

15 עוד נטען בכתב התביעה כי גם לאחר שהנתבעת הבינה היטב כי התובעת מייצגת את נחושתי
16 המשיכה היא להוציא דיבתה של התובעת בכותבה את הדברים שלהלן:
17

18 " טוב מי מייצג אותך? הבנתי... אל תבחר עורך דין לפי גובה שכר הטרחה אלא לפי
19 הניסיון, לא אני לא ממליצה לך על עצמי" .. בטח אכל סטרוגנו בלי מלח" .. ולא
20 מתנהג כמו בשוק כדוגמת אנשים אחרים שאת שמם לא נזכיר כאן"
21

22 6. עוד נטען בכתב התביעה, כי כעבור מספר ימים, לאחר שנודע לנתבעת כי התובעת יודעת על
23 הדברים שנאמרו אודותיה, פנתה היא אל נחושתי וכתבה לו: "לא כתבתי עשירית ממה
24 שאני והסביבה המקצועית באמת חושבת עליה..." (סעיף 12 לכתב התביעה).
25

26 7. התובעת טענה כי הדברים נאמרו בכוונה לפגוע בה, במשלח ידה ובמקצועיותה, ו"יש בהם
27 כדי להעיד על האופן שבו פנתה הנתבעת לאנשים נוספים ודיברה בגנותה של התובעת"
28 (סעיף 13 לכתב ההגנה), וכן כי דברי הנתבעת אינם אמת וכי הם מהווים הם "לשון הרע"
29 אשר נעשה בזדון. התובעת העמידה את הפיצוי בגין הפגיעה בשמה הטוב ובמשלח ידה ע"ס
30 200,000 ₪ לפי סעיף 7א (ג) לחוק.
31
32
33
34

בית משפט השלום בקריות

ת"א 47032-04-14 סטרוגנו נ' פלד

תיק חיצוני:

8. בכתב ההגנה טענה הנתבעת מספר טענות שיש בהן, כך לשיטתה, כדי להביא לדחיית התביעה:
9. **ראשית**, עמדה הנתבעת על הרקע ל-"שיחה" שהתנהלה בינה לבין נחושטן; הנתבעת טענה כי ההתכתבות בינה לבין נחושטן היתה על רקע כתבה בעניין "חזקת הגיל הרך", אותה העלה נחושטן לדף הפייסבוק שלו ועל רקע תגובת התובעת לאותה כתבה. הנתבעת סברה שעל רקע ההיכרות בינה לבין התובעת "קיימת לא מעט ציניות וחוצפה בדברים שכתבה התובעת, שכן התובעת עשתה שימוש טקטי ופסול בילדי בני הזוג בתיק משותף שניהלו התובעת והנתבעת בבית המשפט לענייני משפחה..." ולכן החלה התכתבות פרטית אודות הדברים שכתבה התובעת, מבלי שהנתבעת תדע כי התובעת מייצגת את נחושטן (סעיף 15 לכתב ההגנה). רק בשלב מאוחר של "השיחה" לאחר שהנתבעת חיוותה דעתה באשר לתובעת, הבינה הנתבעת כי התובעת מייצגת את נחושטן ועל כן הנתבעת הבהירה לנחושטן כי "דבריה הם מניסיונה האישי והדברים יועדו לעיניו של נחושטן בלבד" (סעיף 20 לכתב ההגנה).
10. **שנית**, נטען בכתב ההגנה (ולאחר מכן טיעון זה מודגש בסיכומי הנתבעת), כי מדובר ב"שיחה" שבעבר, לפני עידן הפייסבוק, התנהלה בטלפון או בפגישה בבית קפה, ואין הבדל בין שיחה זו לבין שיחה אחרת שאינה מתועדת המתנהלת בין שני חברים ואשר לא היתה מגיעה לסיפו של בית המשפט. על כן אין להלום מצב ששיחה בה גילתה הנתבעת את דעתה הכנה בפני ידיד תהפוך לתביעה בגין איסור לשון הרע רק משום שתועדה ע"י הנמען (נחושטן). הנתבעת לא מסתירה את דעתה כי "מדובר בתוצאה נוספת של המשבר בשוק עורכי הדין" (סעיף 4 לכתב ההגנה). לפיכך, מאחר ומדובר בשיחה פרטית ולא פורמלית, לשיטתה, אין היא ראויה להידון בבית המשפט.
11. **שלישית**, הנתבעת טענה כי אפילו ייראו הדברים שפרסמה כ"לשון הרע" כהגדרתו בחוק, חוסים הדברים תחת הגנת "אמת הפרסום" האמורה בסעיף 14 לחוק, ולחלופין תחת הגנת "הבעת דעה" שבסעיף 15 לחוק. הנתבעת מפנה להגנות האמורות בסעיפים הבאים: 15(1) - שכן הנתבעת לא ידעה על קיום הנפגעת; סעיף 15(2) - לפיה היחסים בין הנתבעת לבין נחושטן הטילו עליה חובה חוקית, מוסרית וחברתית לעשות אותו פרסום; סעיפים 15(3) ו- (4) לחוק; וסעיף 15(5) (א) בדבר הבעת דעה על התנהגות התובעת כב"כ בעל דין. לבסוף, טענה הנתבעת כי עומדת לה חזקת תום הלב האמורה בסעיף 16 לחוק.
12. **רביעית**, טוענת הנתבעת כי מדובר בתביעה על דברים של מה בכך, לפי סעיף 4 לפקודת הנזיקין וסעיף 7 לחוק.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 47032-04-14 סטרוגנו נ' פלד

תיק חיצוני:

13. הנתבעת הוסיפה וטענה כי השיחה הינה שיחה פרטית בינה לבין נחושתן, וכי נחושתן המשיך לשכור את שירותיה של התובעת גם לאחר אותה שיחה.

הסכמה דיונית:

14. בישיבה שהתקיימה ביום 11.1.2015 הגיעו הצדדים להסכמה הדיונית שלהלן:

"אין מחלוקת לגבי עצם הפרסום, ואין מחלוקת כי הפרסום עונה על הגדרתו של לשון הרע לפי סעיף 1. המחלוקת היא האם נהנה הפרסום מאחת ההגנות האמורות בסעיפים 14 ו-15."

המחלוקת:

15. חרף ההסכמה הדיונית, ונוכח הטענות שהועלו בסיכומי הצדדים מצאתי כי המחלוקת בתיק זה היא בשאלות שלהלן:

א. האם הפרסום מהווה "לשון הרע", לנוכח טענות הנתבעת כי פרסום זה אינו ראוי להידון בבית המשפט "בעידן הפייסבוק".

ב. האם הפרסום מהווה "זוטי דברים" כטענת הנתבעת.

ג. האם הפרסום נהנה מאחת ההגנות האמורות בסעיפים 14 ו-15 לחוק.

ד. ככל שתעבור התובעת את משוכת האחריות, מהו סכום הפיצוי ההולם את נסיבות המקרה.

16. נדון בשאלות אלה לפי סדרן, אולם בטרם נעשה זאת, נצטט חלקים נרחבים מן הפרסום.

הראיות:

17. מטעם התובעת העידה התובעת עצמה, מר ברוך ריבקין, גרושה של התובעת, ומר גיל נחושתן. מטעם הנתבעת העידה היא בעצמה.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 47032-04-14 סטרוגנו נ' פלד

תיק חיצוני:

הפרסום:

18. הנתבעת טוענת כי יש לבחון את הפרסום על פי הקשרו. על כן, מצאתי להביא את הפרסום אשר תוכנו אינו שנוי במחלוקת.

19. כאמור, בין התובעת לבין הנתבעת קיימת היכרות. התובעת והנתבעת ייצגו בני זוג בסכסוך בפני בית המשפט לענייני משפחה. בנוסף, אין חולקין כי התובעת החלה לייצג את נחושתי בערעור שהגיש לבית המשפט המחוזי. ביום 28.3.2014 העלה נחושתי סטטוס בדף הפייסבוק שלו המתייחס לחזקת הגיל הרך. התובעת הגיבה לסטטוס וכתבה: " **בצער רב כותבת...** **מזעזע ולעיתים נכון.. זיכרו!!! ילדים הם אינם כלי מיקוח.. הם אינם רכוש או צעצוע.. ילדים הם אנשים קטנים עם זכויות גדולות ורבות.. שימרו עליהם!!!**"

20. כעבור זמן קצר מפרסום תגובת התובעת, מגיבה הנתבעת בתיבת ההתכתבות הפרטית (inbox) של נחושתי אודות אותה תגובה של התובעת ומתנהלת "שיחה" בהתכתבות בין הנתבעת לבין נחושתי. נביא את עיקרי השיחה (נספח א' לתצהיר התובעת):

הנתבעת: פשוט בדיחה... אני מייצגת לקוח בתיק מול סטרוגנו שהגיבה לך על התמונה בנושא חזקת הגיל הרך ומה שהיא כתבה, זה בדיוק מה שהיא עושה.. אין בושה לאנשים.

נחושתי: חחחח. בחרת לך מקצוע. מתי את באה לצילומים
הנתבעת: המקצוע בחר אותי.. היא מאלה שעשו התמחות על תיק הגירושין של עצמן ומשחזרות את כל העוולות שעשו לגרוש שלהן בכל התיקים..

נחושתי: חחחחחח
הנתבעת: הרמה הנמוכה ביותר שפגשתי לאחרונה
נחושתי: מי סטרוגנו?

הנתבעת: כן סתומה בלחץ
נחושתי: אויש מה קרה איתה
הנתבעת: מסכנה אפילו עברית היא לא יודעת, בכל דיון יוצאת או בוכה או עצבנית רצה לסיגריה חחח

נחושתי: די נו
הנתבעת: מדהים אותי לראות איך היא מפזרת סיסמאות ועושה בדיוק את מה שהיא מגנה

נחושתי: היא לא נחשבת טובה בתחום
הנתבעת: נחשבת??? מי מכיר אותה

בית משפט השלום בקריות

ת"א 47032-04-14 סטרוגנו נ' פלד

תיק חיצוני:

1 נחשתן : כל עורכי הדין כאלה עיזבי, כולכם תעשו הכל בשביל לקוח
2 הנתבעת : ממש לא... אני עושה הכל כדי שלא יבוא לי עוד לקוח. אין לי כבר כח.
3 חחח.
4 נחשתן : למות עליך
5 הנתבעת : אתה רואה אותי מפרסמת פרסומים עצמיים
6 נחשתן : מה הקשר. אף פעם יח"צ לא יזיק. אני מפרסם המון זה עושה אותי צלם
7 לפחות טוב
8 הנתבעת : יש דרך ויש דרך ארץ.. לא סובלת את כל העו"דים החדשים שמפרסמים
9 כל יום על התיק שניהלו... מה עם סודות הלקוחות? במקצוע שלך זה שונה לגמרי.
10 אצלנו יש איסורים השומרים על כבוד המקצוע ולא בכדי
11
12 וכאן מעדכן נחשתן את הנתבעת לגבי הליך שהוא מנהל מבלי להזכיר את זהות מייצגו
13 והנתבעת חוזרת מספר פעמים ושואלת את נחשתן מי מייצג אותו ומי השופט שדן בתיק.
14
15 הנתבעת : הכי חשוב מי מייצג אותך עכשיו במחוזי ומי השופט? מקווה שלא יוסי
16 נחשתן : היה דיון ביום חמישי
17 הנתבעת : לא ענית מי מייצג ומי השופט... טוב מי מייצג הבנתי.. אל תבחר עורך
18 דין לפי גובה שכר הטרחה אלא לפי הניסיון. ולא אני לא ממליצה על עצמי
19 נחשתן : נקח אוויר ונתחיל מחדש .
20
21 כעבור מספר ימים, משנודע לנתבעת כי תוכן השיחה עבר אל התובעת, פונה הנתבעת אל
22 נחשתן וכתובת לו בשיחה פרטית :
23
24 הנתבעת : חבל שאתה לא יודע להיות דיסקרטי
25 נחשתן : בכל הנוגע לחברים טובים שלי מעדיף את טובתם כזה אני חבר אמת
26 הנתבעת : חייבת להודות בחילה קלה אחזה בי
27 נחשתן : אין בעיה אשלח לך שקית הקאה. לטעמי מה שכתבת על שלומית זה מה
28 שמעורר בחילה. צר לי
29 הנתבעת : לא כתבתי עשירית ממה שאני או הסביבה המקצועית באמת חושבת
30 עליה. שא ברכה והצלחה. כנראה שאתה יודע לבחור חברים יותר טוב ממני..
31
32
33
34

בית משפט השלום בקריות

ת"א 47032-04-14 סטרוגנו נ' פלד

תיק חיצוני:

הכרעה:

מתווה ההכרעה:

21. מתווה ההכרעה בתביעות לשון הרע הוגדר ע"י כבוד השופט עמית בע"א עו"ד בן נתן נ' מ' בכרי (27.7.2011) באופן הבא:

" בבואנו לדון בתביעת לשון הרע, עלינו לבחון את הדברים על פי תרשים הזרימה הבא: תחילה, יש לבחון אם הביטוי מהווה לשון הרע על פי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: החוק או חוק איסור לשון הרע). לאחר מכן יש לבחון אם המדובר בפרסום מותר אשר נהנה מחסינות (סעיף 13 לחוק) או אם עומדת למפרסם הגנת אמת דיברתי או הגנת תום הלב (סעיפים 14-15 לחוק). משהגענו למסקנה כי המדובר בלשון הרע שאינה חוסה תחת כנפי סעיפים 13-15 לחוק, או-אז אומר לנו המחוקק בסעיף 4 לחוק, כי אם לשון הרע מופנית כנגד ציבור או חבר בני אדם שאינו תאגיד (להלן: ביטוי שקרי ציבורי) אזי לא ניתן להגיש תביעה אזרחית בגינה. ובקיצור, סעיף 4 קובע מניעה דיונית-סטטוטורית מוחלטת שנקבעה על ידי המחוקק "

22. נוכח טענת הנתבעת, כי יש להתייחס למיקום הפרסום, ברשת האינטרנט, וכי נוכח "שינוי העיתים" יש להתאים את דיני לשון הרע, ונוכח טענת הנתבעת, כי מדובר ב-"זוטי דברים", אוסיף לתרשים הזרימה "שתי תחנות". הראשונה תהיה לאחר ההכרעה אם בפנינו לשון ותדון בשאלה כיצד יש להתייחס לפרסום זה בשל פרסומו במרשתת (רשת האינטרנט), והשנייה תדון בשאלה אם בפנינו "זוטי דברים" - כטענת הנתבעת.

הפרסום - מהווה לשון הרע:

23. כאמור, קיימת הסכמה דיונית, לפיה הפרסום מהווה לשון הרע, אולם נוכח טענות הנתבעת, כי ראוי שתביעה זו לא היתה מגיעה לעולם מאחר ומדובר בשיחה פרטית, במרחב המרשתת, וכי אילולא תועדה, לא היתה מבשילה לתביעה משפטית, מצאתי לדון בשאלה זו.

24. סעיף 1 לחוק מגדיר לשון הרע כ "דבר שפרסומו עלול להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרר לשנאה, לבוז או ללעג מצדם" או "לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו" או "לפגוע באדם במשרתו .. בעסקו, במשלח ידו או במקצועו".

בית משפט השלום בקריות

ת"א 47032-04-14 סטרוגנו נ' פלד

תיק חיצוני:

25. המבחן אותו אימצה הפסיקה הוא מבחן אובייקטיבי. לפי מבחן זה, על בית המשפט לקבוע "מהי, לדעת השופט היושב בדין המשמעות שקורא סביר היה מייחס למילים" (ראו: ע"א 740/86 תומרקין נ' העצבני פד"י מ"ג (2) 333, 337). ודוק, "לא תחושת האדם הנעלב היא אמת- המידה, אלא הסבירות האובייקטיבית שהעלבון יביא לאחת התוצאות או ההשלכות כפי שפורטו בחוק. "סבירות אובייקטיבית" זו אינה שאלה שבעובדה... לא שאלה שבדין" (ע"א(מחוזי) (יר') 6437/99 חגי סיטון נ' רשות השידור (פורסם בנבו, 3.6.2001)).

26. מאחר ובפנינו הליך פרשני של טקסט או של אמרה, הרי הפרשנות תלויה בהקשר בו פורסמו הדברים. "הדעה המקובלת היא כי על מנת לקבוע משמעותו הפשוטה או המשתמעת של פרסום בעיני האדם הסביר והרגיל יש לתת הדעת על ההקשר שבו הובאו הדברים הנטענים להיות לשון הרע" (ראו: ע"א 723/74 הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל פד"י לא(2) 281, 300).

27. נפנה עתה לתוכן השיחה בין הנתבעת לבין נחושתן. דעתי היא כי הדברים מהווים "לשון הרע". אין חולק, כי הדברים עלולים "להשפיל אדם בפני הבריות, לבזותו בשל מעשים או התנהגות המיוחסים לו" וכן "לפגוע באדם, במשרתו.. בעסקו במשלח ידו או במקצועו".

28. עיון בטקסט מעלה, כי הנתבעת טוענת כי התובעת "בדיחה" מבחינה מקצועית, כי היא עשתה התמחות על תיק הגירושין שלה, כי מדובר "ברמה נמוכה", כי "אינה נחשבת" בתחום דיני המשפחה, וכי אין מי שמכיר אותה, כי אינה יודעת לדבר עברית, כי היא חלשה בהופעות וכי היא יוצאת מן הדיונים בבתי המשפט כאשר היא בוכה, ועוד כהנה וכהנה ביטויים שכל תכליתם היא להציג את התובעת כעורכת דין ברמה ירודה אגב ייחוס תכונות שליליות לה הן בתפקודה כעורכת דין המופיעה בבתי המשפט והן כאדם. נראה, כי הדברים עונים על הגדרת "לשון הרע" בסעיף 1 שכן הרושם שנותר בלב השומע הסביר, לא כל שכן לקוח של התובעת, הוא שלילי.

29. לאמור לעיל אוסיף, כי מלבד האמרות המכפישות, הרושם שמותיר המשפט אחרון של הנתבעת, לפיו לא אמרה עשירית ממה שהיא "והסביבה המקצועית" חושבות על התובעת, מותיר בלב השומע (הקורא) רושם כי כל אשר נאמר הוא אך "קצה הקרחון", דבר המגביר את עוצמת "לשון הרע".

בית משפט השלום בקרית

ת"א 47032-04-14 סטרוגנו נ' פלד

תיק חיצוני:

דיני לשון הרע ברשת האינטרנט:

30. הנתבעת טוענת כי רשת האינטרנט הינה זירה ייחודית להחלפת דעות, וכיום הינה הזירה העיקרית למימוש חופש הביטוי. מכאן, ראוי לבחון פרסומים במרשתת באופן השונה מפרסומים בזירות אחרות. הנתבעת טוענת כי אין להכיר בפרסומים ברשת האינטרנט כמקומים עילת תביעה לפי חוק איסור לשון הרע. הנתבעת מפנה לפסק דינו של כב' השופט גולדקורן בתא"מ (שלום – צפת) 54888-01-12 מאיר וקנין נ' מוטי מועלם (פורסם בנבו, 16.12.2012), בו נדון מקרה שבו הנתבע פרסם ארבעה "פוסטים" באתרים שונים לפיהם התובע הינו בעל עסק "נוכל מפיל בפח לקוחות". באותו פסק דין ערך בית המשפט דיון בשאלת פרסום לשון הרע באינטרנט והגיע למסקנה כי דינה של התביעה להידחות. בית המשפט קבע בסעיף 27 לפסק דינו כי "לנוכח הפרסומים של הנתבע שאפשרו אף הצצה אל עמדת התובע בתביעה החוזית, והיו חלק מהשיח רב ההיקף באתרים בהם בוצעו הפרסומים דומני כי אין מדובר בפרסום שעלול (באופן שאינו תיאורטי) לפגוע בעסקו של התובע...".

31. סוגיית "לשון הרע" ברשת האינטרנט הינה סוגיה שטרם זכתה לליבון מעמיק בבתי המשפט. דיני לשון הרע, דינים עתיקים הם; שורשיהם נטועים עמוק בתרבות האנושית שמקורה בתפיסה בסיסית, ולפיה "טוב שם טוב משמן טוב" (קהלת, ז, א). איסור זה נזכר בתורה שבכתב: "לא תלך רכיל בעמך, לא תעמד על דם רעך אני ה'" (ויקרא יט, טז).

32. האם דיני לשון הרע, כפי שהתגבשו בשיטות המשפט המסורתיות, ניתנים להחלה על אמרות ופרסומים ברשת האינטרנט. יש הטוענים כי אין בדיני לשון הרע כדי להסדיר את הפרסומים ברשת, מאחר ודינים אלה נחקקו שנים רבות לפני עידן הרשתות החברתיות, הטוקבקים, הפורומים, הפוסטים הפייסבוק ושאר הפרסומים שמופצים ע"י המדיה החדשה (new media). טיעון זה מניח כי המציאות החדשה שיצרה רשת האינטרנט אמורה ליצור דינים חדשים בכל הנוגע ללשון הרע ולא ניתן להחיל דינים שנחקקו לפני שנים רבות על פרסומים באינטרנט שזה מקרוב באו. מאידך גיסא, יש הטוענים כי יש להחיל את דיני לשון הרע "בשינויים המחוייבים" ואין להמציא דינים חדשים. הטיב לבטא עמדות אלה המשנה לנשיא ריבלין ברע"א 4447/07 רמי מור נ' ברק איי. טי. סי (1995) בחרה לשירותי בזק בינ"ל (25.3.2010) בקובעו את הדברים שלהלן:

" יש לציין כי גם אם מתגברים על "מחסום האנונימיות" ומגיעים לשלב של הגשת תביעה נגד נתבע ידוע, שאלה היא האם ראוי להחיל את דיני לשון הרע הקיימים על פרסומים משמיצים באינטרנט (ראו למשל יובל

בית משפט השלום בקריות

ת"א 47032-04-14 סטרוגנו נ' פלד

תיק חיצוני:

קרניאל "אנונימיות ולשון הרע באינטרנט – בין חופש ביטוי להפקרות",
פורסם באתר המכון הישראלי לדמוקרטיה). לטעמי, נדרשת הסדרה של
הנושא, אך בהיעדר עדכון ראוי של דיני לשון הרע הקיימים מוטב להחילם
"בשינויים המתחייבים" מאשר להניח קיומה של לאקונה. השינויים
המתחייבים כוללים היבטים שונים של הפרסום באינטרנט, ובהם:
המשקל המועט שניתן לעיתים קרובות להתבטאויות במסגרת תגובות
בכלל, ובמסגרת תגובות אנונימיות בפרט; ריבוי התגובות באופן
שלעיתים קרובות הפרסום המשמיץ "נבלע בהמון"; והנגישות של הנפגע-
עצמו, ושל שוחרי טובתו, לאותם אתרים שבהם נעשה הפרסום הכולל
לשון הרע, והיכולת לפרסם הכחשות ותגובות מתאימות ("התרופה לדיבור
הפוגע – היא דיבור נוסף" – עניין בן גביר, פס' 17 לפסק-דין). כל אלה
עשויים לעיתים תכופות לייתר את הצורך האמיתי בקיומה של תביעת
לשון הרע, ואף להפוך את טענת הנתבע ל"זוטי דברים"

33. עמדה זו גורסת כי דיני לשון הרע במהותם ממשיכים לחול על כל פרסום בלשון הרע, אולם
גורסת עוד כי לנוכח אופי הפרסום, והחשיבות שניתנת לאמינות פרסומים אלה, "לרצינות"
שלחם ויכולת להפריך את האמור בהם, ונוכח העובדה כי הפרסום המשמיץ לרוב נבלע
בהמון והוא נשכח בין אלפי תגובות, הרי לעיתים, במקרים המתאימים, לא תקום עילה
לתבוע בגין עוולת לשון הרע. בהתאם לגישה זו פסק כב' השופט גולדקורן בפסק הדין **בעניין
וקנין הנ"ל** כי אמרה באתרי אינטרנט ופורומים, לפיה התובע הוא נוכל שמפיל לקוחותיו
בפח, אינה מקימה עילת תביעה, בשל אופי הפרסום ומקומו. כך גם פסקו הערכאות
הדיוניות (ראו לדוגמא: **ת"א (שלום- ת"א) 19078-08 ד"ר כנען דוד נ' וואלה תקשורת**
(פורסם בנבו, 4.7.2010) בו פירסם הנתבע בפורום חתולים "אזהרה ממרפאה ויטרנרית" של
התובע ושם קבע בית המשפט כי בשים לב למשקל שאדם סביר היה מייחס לפרסום, הרי
שדין התביעה להידחות; לגישה אחרת שבה הכיר בית המשפט בחוות דעת של צרכן באתר
השוואת מחירים "זאפ" כ"לשון הרע" ראו: **תא"מ (שלום) (ת"א) פי. ג' אינטרנשיונל
בע"מ נ' קפלן** (פורסם בנבו, 4.12.2012); **ת"א (חי') 5049-07-08 נאהדה מנסור נ' חסון
חלבי** (פורסם בנבו, 1.11.2012).

בית משפט השלום בקרית

ת"א 47032-04-14 סטרוגנו נ' פלד

תיק חיצוני:

34. עמדתי היא, כי רשת האינטרנט היא זירה מהירה ותוססת להחלפת דעות. כיום, מן המפורסמות כי פלוני יכול להחזיק במכשיר הטלפון הנייד שלו, ותוך כדי צפיה בטלוויזיה או תוך כדי זלילת ארוחה מהירה במסעדה, יוכל הוא להגיב על כתבה שקורא ברשת האינטרנט ולבטא עמדתו בדברים שהם זרים לו ואף להציג עצמו כ"אחד שידע". ספק אם הציבור הרחב מייחס חשיבות לפרסומים מן הסוג הנדון. כמויות המידע הזורם באינטרנט, כמויות הדעות והאמרות ואיכותן של אמרות אלה המפורסמות בפורומים, באתרי אינטרנט וברשתות החברתיות, מלמדות כי ככלל אמירה על פלוני- בעל מספרה כי הינו ספר לא מוצלח, לא תפגע בפרנסתו, ואפילו תפגע בו, הרי פגיעה זו היא קלה שבקלות ויש "לספוג" אותה על מנת לאפשר שיח חופשי באינטרנט.

35. יחד עם זאת, מוצא אני לנכון לציין כי הכללים עתיקי היומין האוסרים על לשון הרע והליכת רכיל לא נס ליחס, הם שרירים וקיימים גם ברחבי הרשת, וחרף הזכות לחופש הדיבור – ממנה ניתן לגזור חירות לשיח חופשי במרשתת, ייתכנו מקרים שגם פרסומים אלה, בין אם מפורסמים ברשת החברתית, בין אם כ"פוסט" ובין אם בפורומים, יצמיחו עילת תביעה. גם שיח חופשי באינטרנט אמור להיות מוגבל באופן שלא יפגע בשמו הטוב של אדם, וככל שבית המשפט יתרשם עפ"י אופי הפרסום, מקום הפרסום וזהות הכותב, כי מדובר בפרסום שיש בו כדי לייצר רושם שלילי כלפי נפגע, מעבר לפרסומים חולפים, עלול הדבר להצמיח עילת תביעה. כל מקרה יידון לגופו, והצעתי היא, כי שינוי העיתים אכן ישפיע על יישום דיני לשון הרע על פרסומים באינטרנט, אולם לטעמי הדבר אינו מביא קטגורית לכך שכל פרסום באינטרנט יהיה בבחינת פרסום מוגן או בבחינת זוטי דברים.

36. במקרה בו אנו דנים, מצאתי כי מדובר בפרסום מכפיש, ואין לראות בו כפרסום בפורום או כתגובה לכתבה, כפי שמנסה הנתבעת לצייר. אומנם, מדובר בפרסום שנכתב ב-Inbox בפייסבוק, אולם אין בכך כדי להקנות לו הגנה. על צד המהות, אין הבדל בין השיחה שהתנהלה בהתכתבות בין הנתבעת לבין נחשת לבין שיחה אחרת שהיתה מתנהלת בטלפון או בעל-פה פנים מול פנים. מדובר בשיחה בין שני מכרים, אודות התובעת, שהיא עורכת דין המוכרת לשני בני השיחה. על כן, הניסיון של הנתבעת לטעון כי מאחר והשיחה התנהלה ברשת האינטרנט יש להחיל עליה את הפסיקה המבחינה בין "לשון הרע באינטרנט" ללשון הרע סתם, דינו דחייה.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 47032-04-14 סטרוגנו נ' פלד

תיק חיצוני:

37. כאמור, שיחה זו אינה פרסום פוסט או תגובה חולפת לכתבה – הנבלעים בים המידע ואמינותם נמוכה. הנתבעת – המוכרת למר נחושטן, אמרה דברים קשים על התובעת, שיש בהם כדי לפגוע בשמה הטוב הן כעורכת דין והן כאדם. על כן, מצאתי כי עצם העובדה כי השיחה התנהלה "מעל דפי המרשתת" ו"באמצעות המקלדת", אין בה, במקרה זה, כדי להביא לדחיית התביעה, או כדי לתת לדברים שפורסמו אופי אחר או לייחס להם "חומרה מופחתת".

ההגנות:

הבעת דעה, קביעת עובדה ומה שביניהן:

38. הנתבעת טענה לשתי הגנות עיקריות: טענת "אמת הפרסום", לפי סעיף 14 וטענת הבעת הדעה, לפי סעיף 15 לחוק.

39. לפעמים, קשה להבדיל בין "דעה" לבין "קביעת עובדה". עמד על כך בית המשפט העליון בע"א 259/89 הוצאת מודיעין נ' ספירו פד"י מ"ו (3) 55 :

" בסיווג האמירה יש לתת משקל לאופן שבו היא נתפסת בעיניו של הקורא הסביר. רוצה לומר, האם סובר הוא כי הוא מוזמן לשפוט את האמירה, או שמא מתבקש הוא לאמצה כעובדה וללא ביקורת עצמית? הרושם הכללי שיוצר מירקם הכתבה בעיני הקורא הסביר הוא שחולש על סיווגה של האמירה, ואין הוא מנתח ניתוח מדויק כל אימרה ואימרה. רושם זה מושפע מניסוחה של האימרה, ממקומה בכתבה ומהמבנה הכולל שלה"

40. כבר נקבע, כי "ניסוח טענה באופן קטגורי, יעיד שזו מהווה עובדה, ולא הבעת דעה" (ע"א 3199/93 קרואס נ' ידיעות אחרונות פד"י מ"ט (2) 843).

בית משפט השלום בקריות

ת"א 47032-04-14 סטרוגנו נ' פלד

תיק חיצוני:

41. בכל הכבוד הראוי, בשיחה מצויים לא מעט עובדות אודות התובעת. אף אם אניח כי אמרת הנתבעת לפיה התובעת הינה עורכת דין בלתי מוכרת ורמתה המקצועית נמוכה היא בבחינת הבעת דעה אישית אודות התובעת, איני יכול לראות באמרות שלהלן הבעת דעה:

א. התובעת מאלה ש"עשו התמחות על תיק הגירושין של עצמן ומשחזרות את כל העוולות שעשו לגרוש שלהן בכל התיקים"

ב. התובעת "עושה בדיוק את מה שהיא מגנה"

ג. "אפילו עברית היא לא יודעת, בכל דיון יוצאת או בוכה או עצבנית רצה לסיגריה"

ד. התובעת היא מעורכי הדין " שמפרסמים כל יום על התיק שניהלו"

42. על כן ניגש לבחון את ההגנות להן טענה הנתבעת.

הגנת אמת הפרסום:

43. סעיף 14 לחוק קובע כי תקום הגנה למפרסם באם יוכח כי "הדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי".

44. הנטל להוכיח כי הפרסום אמת ואת העניין הציבורי שבפרסום מוטל הוא על הנתבע הטוען כי הוא דיבר אמת (ראו: עניין קראוס, עמ' 39).

45. בכל הכבוד הראוי, לא הוכח בפניי כי הפרסום הינו פרסום אמת.

46. בשיחה טענה הנתבעת כי התובעת כותבת כי לילדים יש זכויות ואילו בתיקים שהיא מייצגת נוהגת ההיפך. טענה עובדתית זו לא הוכחה בפניי, שכן מלבד טענה בעלמא, לפיה בהליך משותף שבו ייצגו התובעת והנתבעת פגעה הנתבעת בילדי בני הזוג (סעיף 32.2 לתצהיר הנתבעת) לא הוכח בפניי כי התובעת פועלת בניגוד למה שהיא כתבה בתגובה הנ"ל.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 47032-04-14 סטרוגנו נ' פלד

תיק חיצוני:

47. בנוסף, לא הוכח בפניי כי התובעת היא "מאלה שעשו התמחות על תיק הגירושין של עצמן ומשחזרות את כל העוולות שעשו לגרוש שלהן בכל התיקים...". מדובר בעובדה שלא הוכחה. לא ברור מהיכן שואבת התובעת עובדות אלה. לא ברור לי מאין הסיקה התובעת כי ביצעה עוולות במהלך ניהול תיק הגירושין שלה, ולא ברור כיצד הסיקה התובעת כי התובעת משחזרות עוולות אלה ועושה אותן לאחרים. טענה זו לא הוכחה. אדרבא, העיד בפניי גרושה של התובעת מר ברוך ריבקין כי הוא והתובעת סיימו את מערכת היחסים ביניהם "בדרכי נועם" (סעיף 9 לתצהירו).

48. גם העובדה, ולפיה "עברית היא לא יודעת, בכל דיון יוצאת או בוכה או עצבנית רצה לסיגריה" לא הוכחה. התובעת מודה כי "השפה היא כלי העבודה של עורך הדין" (סעיף 30.2 לתצהיר התובעת), ואף על פי כן הרהיבה התובעת עוז ואמרה, כי התובעת אינה יודעת עברית, ולפיכך, חסרה היא את כלי העבודה העיקרי של עורך הדין. בכל הכבוד הראוי, הקטעים פרי עטה של התובעת אשר צוטטו בתצהיר התובעת (בסעיף 30.3 - מבלי שיצורפו המסמכים במלואם - ראו החלטת בית המשפט בעמוד 3 ו-4 לפרוטוקול) אינם מוכיחים כי התובעת "אינה יודעת עברית" או שאינה שולטת בשפה העברית. עצם העובדה כי התובעת כותבת משפטים ארוכים ללא הפסקות, אינה מובילה לקביעת עובדה כי התובעת אינה יודעת עברית. אציין כי הקביעה לפיה התובעת אינה יודעת עברית שונה היא מן הקביעה כי התובעת כותבת עברית במשפטים ארוכים. בכל הכבוד הראוי, אף בנקודה זו, לא הרימה התובעת את נטל ההוכחה המוטל עליה. ועוד, התובעת הוסיפה כי **בכל דיון** התובעת יוצאת מחוץ לאותם בוכה או עצבנית ו"רצה לסיגריה". מדובר בעובדות המתארות את התנהלות התובעת כעורכת דין באולם בית המשפט, ואף כאן לא הוכח בפניי כי התובעת מופיעה באופן המתואר, ולא הוכח בפניי כי בכל דיון התובעת נלחצת והיא יוצאת מן האולם בוכה. בנקודה זו שאל ב"כ התובעת את התובעת בחקירתה הנגדית "האם נכון שישנם פעמים שאת מתרגשת בדיונים, או שזולגות לך דמעות את שאת בוכה בחוץ" ותשובת התובעת היתה נחרצת: **"לא. זה לא קרה אף פעם"** (עמ' 10 שורות 19 ו-20 לפרוטוקול). אמנם בחקירתה הנגדית, טענה התובעת כי היו שני דיונים והתובעת בכתה בשניהם (בעמוד 26 שורה 23 לפרוטוקול), אולם מצאתי כי טענה זו לא הוכחה, שכן ניתן היה להוכיחה באמצעות עדים שנכחו באולם בית המשפט, והדבר לא נעשה, ועובדה זו פועלת לרעת התובעת.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 47032-04-14 סטרוגנו נ' פלד

תיק חיצוני:

49. בנוסף, הנתבעת טענה כי מדובר בתובעת שהיא "סתומה בלחץ" וכי היא בעלת "הרמה הנמוכה ביותר שפגשתי לאחרונה" ו"מסכנה". משנשאלה הנתבעת לגבי תיאורים אלה, והאם כוונתה לתובעת כעו"ד או כאדם, השיבה הנתבעת ללא היסוס "גם וגם" (בעמוד 26 שורות 11-18). אף כאן, הנתבעת לא הוכיחה טענות אלה.

אני דוחה טענת הנתבעת, לפיה עצם הגשת התביעה, יוביל לכך שאחרים יידעו על דבריה של הנתבעת שנאמרו אודות התובעת ולפיכך "טעות זו" של הגשת תביעה מן הסוג הזה מובילה למסקנה כי מדובר בעורכת דין ברמה נמוכה. מצאתי לדחות טענה זו, שכן, כאמור, מעצם הגשת תביעה זו, איני יכול להסיק את רמתה המקצועית של התובעת. לא למותר להזכיר, כי בכל תביעת לשון הרע חשוף התובע לפרסום פסק הדין, כולל הדברים המכפישים שנאמרו עליו.

50. אף העניין הציבורי שבפרסום לא הוכח. הנתבעת עצמה טענה, כי התיאורים שנתנה אודות התובעת (הרמה הנמוכה ביותר שפגשתי לאחרונה" ו"מסכנה") היא אמרה על התובעת הן כעו"ד והן כאדם. אפילו אקבל הטענה כי יש עניין ציבורי לפרסם עובדות על בעל מקצוע על מנת שהציבור יידע את רמתו ויזהר, במקרה דנן, אפילו הנתבעת מודה, כי הדברים נאמרו על התובעת כאדם, ואם כן אין כאן רק אזהרה מפני בעל מקצוע "בעייתי". על כן מצאתי כי למצער בתיאורים שהנתבעת תיארה את התובעת- כאדם, לא מתקיים התנאי השני שבסעיף 14 (היותו של העניין ציבורי).

ההגנה לפי סעיף 15 לחוק:

51. סעיף 15 לחוק קובע, כי "תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשתה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו". הנתבעת טוענת להגנות האמורות בסעיפים שלהלן: סעיף 15(1) מאחר הנתבעת לא ידעה על קיום הנפגעת; סעיף 15(2), שכן היחסים בין הנתבעת לבין נחושטן הטילו עליה חובה חוקית, מוסרית וחברתית לעשות אותו פרסום; סעיף 15(3) – הגנה על עניין אישי כשר של הנתבעת או של האדם שהופנה אליו הפרסום; סעיף 15(4) בדבר הבעת עמדה על התובעת בתפקיד ציבורי, וסעיף 15(ב) בדבר הבעת דעה על פרסום החוסה תחת ההגנות האמורות בסעיפים 15(3) ו- (4) לחוק. כן טענה הנתבעת להגנה לפי סעיף 15(5) (א) בדבר הבעת דעה על התנהגות התובעת כב"כ בעל דין בישיבה פומבית.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 47032-04-14 סטרוגנו נ' פלד

תיק חיצוני:

52. כאמור, מרכיב הבעת הדעה ממכלול הדברים שנאמרו על התובעת הם הדברים שהתייחסו
לרמתה המקצועית הנמוכה של התובעת, היותה "סתומה בלחץ", והיותה "בדיחה" ברמה
המקצועית. גם אם אמצא באמרות אלה משום הבעת דעה מסקנתי היא כי לא עומדת
לנתבעת הגנה, ואנמק מסקנתי זו בקצרה.
53. ראשית, לא הוכח כי הנתבעת לא ידעה על קיומו של הנפגע. השיחה התנהלה אודות אדם
מוכר לשני הצדדים- התובעת והנתבעת ידעה על קיומה של הנתבעת, אף שלא ידעה כי
התובעת מייצגת את בן-שיחה.
54. אף סעיף 15 (2) אינו חל על המקרה דנן. היחסים בין הנתבעת לבין נחושטן אינם חורגים
מיחסי היכרות בין שני אנשים, ולא ברור כיצד מערכת יחסים מן הסוג הנדון מטילה על
הנתבעת "חובה חוקית או מוסרית או חברתית", שכן הנתבעת מודה כי נחושטן הוא "מכר"
(בעמוד 25 שורה 20). על כן לא מצאתי כי מערכת היחסים בין הנתבעת לבין נחושטן חייבו
אותה לומר את הדברים אודות התובעת. כמו-כן מצאתי כי הפרסום לא נועד להגן על עניין
כשר של הנתבעת או של הנפגע ועל כן אין תחולה לסעיף 15 (3) לחוק.
55. אף סעיף 15 (4) אינו חל בענייננו על כל "חיווי הדעה" הנטען. סעיף 15 (4) קובע כי תקום
הגנה למפרסם באם יוכח כי הפרסום הוא חיווי דעה תם לב על "התנהגות הנפגע בתפקיד
שיפוטי, רשמי או ציבורי". גם אם אמצא, כי עו"ד הוא תפקיד רשמי או ציבורי, איני סבור
כי מדובר בחיווי דעה על תפקודו של עו"ד. ראשית, הנתבעת עצמה הודתה בחקירתה, כי
כאשר היא אמרה את הביטויים "סתומה בלחץ", "הרמה הנמוכה ביותר שפגשתי
לאחרונה" ו"מסכנה" היא התכוונה להביע דעתה על התובעת הן כעו"ד והן כאדם (עדות
הנתבעת בעמוד 26 שורות 11-18), הנה כי כן, הנתבעת עצמה מודה כי הביטויים המהווים
חיווי דעה התייחסו לתובעת כאדם ולא רק כעו"ד. הודאתה של הנתבעת כי היא אמרה את
הדברים על התובעת הן כאדם והן כעו"ד מתיישבים היטב עם תוכן השיחה, שכן מי
ש"שמע" את השיחה אינו אמור להבין כי הדברים נועדו לבטא עמדת הנתבעת על התובעת
רק כעו"ד. על כן אין בפנינו חיווי דעה על הנפגע בתפקידו הרשמי או הציבורי, כי אם חיווי
דעה עליו גם כאדם. חיווי דעה זה שולל תחולת סעיף 15 (4).
56. אף סעיף 15 (5) אינו חל מאחר והדברים לא נאמרו בישיבה פומבית מאלה המנויות בסעיף
13 (5) לחוק.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 47032-04-14 סטרוגנו נ' פלד

תיק חיצוני:

57. נוסף לאמור לעיל אציין כי לא השתכנעתי כי הדברים נאמרו בתום לב. תנאי להחלת ההגנות לפי סעיף 15 הוא שהפרסום נעשה בתום לב. לעניין תום הלב קובע סעיף 16 לחוק את ההוראה שלהלן:

"(א) הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב.

(ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:

(1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;

(2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום

אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;

(3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה

סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15."

58. סעיף 16 מלמדנו כי קיים פן חיובי ופן שלילי של חזקת תום הלב. סבורני כי במקרה דנן, לא נעשה הפרסום בתום לב. ראשית, חזקה היא שהפרסום לא היה בתום לב אם הדברים שפורסמו לא היו אמת, וכאמור לעיל, לא הוכח בפניי כי הדברים הם בגדר אמת עובדתית. עוד מצאתי כי נוכח הסכסוך הקיים בין התובעת לבין הנתבעת, נראה, כי הנתבעת השתמשה בביטויים פוגעניים שנועדו אך לפגוע בתובעת ובשמה הטוב ולא לחוות דעה על רמתה המקצועית. על כן מצאתי כי מתקיימת החזקה לפיה הפרסום נעשה שלא בתום לב.

59. לאור האמור לעיל מצאתי כי לא קמה לנתבעת הגנה כלשהיא עפ"י סעיפים 14 ו-15 לחוק.

זוטי דברים - האמנם?

60. הנתבעת טוענת בסיכומיה, כי בעבר, שיחה זו היתה מתנהלת בסלון בין הנתבעת לבין התובעת, היא לא היתה מתועדת בשום מקום, והיא לא היתה מגיעה לאולם בית המשפט. כיום, מאחר והשיחה מתנהלת שלא בעל פה אלא בכתב, ובשל העובדה כי נחותשן העביר את התיעוד אל התובעת, הרי מגיעה תביעה זו לשערי בית המשפט. עוד טוענת הנתבעת, כי מדובר אפוא בזוטי דברים ויש לדחות את התביעה בגין כך.

בית משפט השלום בקרית

ת"א 47032-04-14 סטרוגנו נ' פלד

תיק חיצוני:

61. מסכים אני עם העמדה כי לא כל "לשון הרע" אמור למצוא דרכו אל בית המשפט, ואכן, בזירת האינטרנט ובזירות אחרות ישנן עוולות המהוות "זוטי דברים". סעיף 7 לחוק מחיל את סעיף 4 לפקודת הנזיקין. לטעמי המבחנים אשר התגבשו לגבי עוולות אחרות נכונים, בשינויים המחוייבים, לעניין לשון הרע. כידוע, "אין דרכו של בית המשפט לעסוק בעניינים זעירים וקלי ערך, עניינים של מה בכך, "זוטי דברים"... כך אין דרכו לעסוק בפגיעה מזערית בזכות" (דנ"א 1333/02 הועדה המקומית לתכנון ובנייה נ' הורוויץ פד"י נח(6) 289). המבחן הוא אם "אדם סביר" היה מביא את העניין לבית המשפט. ודוק, המבחן אינו אם רוב הנפגעים שחוו פגיעה דומה לא היו מביאים את העניין לבית המשפט, אלא אם אדם סביר, מן הישוב, לא היה מביא את העניין לבית המשפט.
62. מסקנתי היא שאין מדובר ב"זוטי דברים". הנתבעת הכפישה את שמה של התובעת הן כאדם מן הישוב והן כעורכת דין אגב אמירת עובדות קשות על תפקידה כעו"ד והדברים עלולים היו לפגוע קשות במשרתה, ואף ביחסיה עם נחושתן, שהיה לקוח של התובעת באותה עת. ברור, כי כאשר הדברים נאמרים ללקוח של התובעת (ובעניין זה אציין ועל כך אין מחלוקת כי הנתבעת לא הרפתה גם כאשר ידעה היטב כי התובעת מייצגת את נחושתן, ואף "קישטה" את דבריה באמרה, כי מה שאמרה על התובעת הינו רק עשירית ממה שחושבים עליה ונתנה לנחושתן לנחש מהם אותן תשע העשיריות הנותרות) הרי פוטנציאל הפגיעה הוא גדול יותר. איני סבור כי פרסום זה, כאשר הדברים נאמרים ע"י חברתה למקצוע אשר מעידה על עצמה כי הופיעה מול התובעת בבתי המשפט, מהווים "זוטי דברים". בעיני הדברים חמורים ואיני סבור כי אדם סביר לא היה מביא את העניין לבית המשפט בשל היותו קל ערך או "דבר של מה בכך".
63. גם הטענה כי בעבר הלא רחוק שיחות אלה התנהלו בסלון ולא תועדו, ועל כן לא הוגיעו לבית המשפט, איני מקבל. גם בעבר שיחות אלה מצאו דרכן אל בית המשפט. איני סבור כי רמת התיעוד אמורה לשנות מעמדת בית המשפט לגבי קיומה של עוולה או העדר קיומה. אם שיחה כזו היתה מתנהלת בסלון, גם אז הייתי רואה בה משום הוצאת לשון הרע על התובעת. גם בימים עברו, אם השומע היה מחליט להעביר את הדברים אל הנפגע ואף להעיד לטובתו, כי אז מגיעה הייתה התביעה לפתחו של בית המשפט, ובעניין זה איני רואה כל הבדל בין שיחת סלון שבעל פה, לבין שיחת סלון "עלי מקלדת".

בית משפט השלום בקריות

ת"א 47032-04-14 סטרוגנו נ' פלד

תיק חיצוני:

הפיצוי

64. התובעת טוענת לפיצוי ללא הוכחת נזק והיא טוענת כי על הנתבעת לפצותה בסך 200,000 ₪ מאחר, כך לטענת התובעת, הפרסום נעשה ע"י הנתבעת "בכוונה לפגוע" בתובעת, וזאת לפי סעיף 7א(ג) לחוק. על כן, עותרת התובעת כי ייפסק לטובתה כפל הפיצוי האמור בסעיף 7א(ב) לחוק בגין "כל פרסום", כאשר התובעת טוענת בסיכומיה, כי ההתכתבות כללה מספר פרסומים ואין לראות את ההתכתבות כפרסום אחד.

65. השאלה הראשונה, האם יש לראות את ההתכתבות בין התובע לבין הנתבע כפרסום אחד המקים עוולה אחת או שמא מדובר במספר עוולות כמספר הדברים המכפישים שנאמרו ע"י הנתבעת (לעניין זה ראו טענות ב"כ התובעת בסיכומיו). מסקנתי בשאלה זו כי מדובר בפרסום אחד המקים עוולה אחת וזכות אחת לפיצוי.

66. סעיף 7א(ד) קובע כי "לא יקבל אדם פיצוי ללא הוכחת נזק לפי סעיף זה, בשל אותה לשון הרע, יותר מפעם אחת". לדעתי, "לשון הרע" אינו חלקי המשפטים המכפישים את התובעת, כי אם הפרסום בכללותו, שהותיר בלב התובעת אותו רושם שלילי. אין כל הגיון לפרק את מה שאמרה הנתבעת למספר פרסומים. מדובר בפרסום אחד שהותיר רושם אחד, ועל כן אני רואה בכל מה שאמרה הנתבעת כפרסום אחד.

67. האם היתה "כוונה לפגוע" בתובעת. לדעתי, הכוונה העיקרית מן הדברים שנאמרו היתה כוונה מפורשת לפגוע בתובעת. לא היתה מאחורי הדברים שנאמרו כל כוונה אלא להכפיש את שמה של התובעת בשל מערכת יחסים עכורה בין שתי עורכות דין. בתחילת ההתכתבות בין הצדדים לא היה ידוע לנתבעת כי התובעת מייצגת את נחשתן, ועל כן החלה היא מכפישה את שמה של התובעת, רק משום שזו כתבה תגובה לסטטוס שפירסם נחשתן, וללא כל סיבה נראית לעין. אציין כי איני מסכים כי נחשתן גרר את הנתבעת בלשונה, שכן תחילה אמרה הנתבעת את הדברים המכפישים ללא כל שאלות מצד נחשתן אודות התובעת. בשלב מאוחר יותר, גם לאחר שנודע לנתבעת כי התובעת מייצגת את נחשתן לא הרפתה הנתבעת והמשיכה להכפיש את שמה של התובעת, לרבות עצתה של הנתבעת לנחשתן שלא ישכור שירותי עורכי דין לפי גובה שכר הטרחה. על כן מצאתי כי הפרסום נועד לפגוע בתובעת.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 47032-04-14 סטרוגנו נ' פלד

תיק חיצוני:

68. בבואי לפסוק את הפיצוי לקחתי בחשבון את חומרת הדברים שנאמרו על התובעת, את תוכנם, את היקפם ואת הנימה שבה נאמרו. כן לקחתי בחשבון את העובדה כי הדברים נאמרו לגבי תפקודה של התובעת כעו"ד וכן לגבי רמתה כאדם. מאידך, איני יכול להתעלם מן העובדה כי הדברים יועדו לאדם אחד בלבד ולא הוכח בפניי כי הדברים יועדו לאחרים, או כי הנתבעת אמרה אותם דברים בפני אחרים. על כן, לא ניתן לומר כי מדובר בפרסום פומבי שנאמר קבל עם ועדה, ויש בכך כדי להשליך על גובה הפיצוי שיש לפסוק לטובת התובעת. לאמור לעיל אני מוסיף, כי איני יכול להתעלם מן העובדה כי נחושתי המשיך להיות מיוצג ע"י התובעת אף לאחר פרסום הדברים.

69. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים עליהם עמדתי לעיל, מצאתי לפסוק לטובת התובעת סך 20,000 ₪ והוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסכום כולל של 5,000 ₪. הסכומים הנ"ל ישולמו תוך 30 ימים מהיום שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית החל מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

ניתן היום, כ"ב סיוון תשע"ה, 09 יוני 2015, בהעדר הצדדים.

נאסר ג'השאן, שופט